

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przepisów prawnych regulujących system językowy w instytucjach europejskich. Egzamin pisemny i ustny został przeprowadzony w języku obcym (angielskim i francuskim), a nie w języku ojczystym strony skarżącej, co przeszkodziło w dokonaniu właściwej oceny jej umiejętności, ponieważ na wynik egzaminu miał wpływ również poziom jej znajomości językowych. Z tego wynikało ponadto naruszenie art. 27 regulaminu pracowniczego.
- Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady równego traktowania kandydatów, braku obiektywnej oceny kandydatów (orzecznictwo Glantenay) oraz naruszenia art. 5 akapity pierwszy i trzeci załącznika III do regulaminu pracowniczego. Niektórzy z nich powtórzyli bowiem egzamin pisemny, którego poziom trudności był wówczas znacznie niższy.
Porównanie kandydatów podczas egzaminów etapu oceny zintegrowanej było utrudnione, ponieważ komisja konkursowa nie sprawdziła wcześniej prawdziwości oświadczeń zawartych w ocenie zdolności (Talent Screener).
- Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i związanej z nim zasady równości stron postępowania (art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), ponieważ strona skarżąca nie była w stanie poznać pełnego uzasadnienia wykluczenia jej z konkursu przed wniesieniem skargi. Obejmuje to również naruszenie zasady równości broni w postępowaniu sądowym.
- Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 5 akapity piąty i szósty załącznika III do regulaminu pracowniczego, w zakresie w jakim komisja konkursowa nie umieściła na liście rezerwy kadrowej co najmniej dwukrotnie większej liczby kandydatów od liczby stanowisk, na które ogłoszono konkurs.
- Zarzut piąty dotyczący naruszenia ogłoszenia o konkursie, art. 5 akapit pierwszy załącznika III do regulaminu pracowniczego, a w konsekwencji dotyczący oczywistego błędu w ocenie, ponieważ w konkursie AD 7 oceniano również predyspozycje kandydatów do zarządzania, podczas gdy kryterium to było zastrzeżone wyłącznie dla konkursu AD 9.
- Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasad, o których mowa w wyroku Di Prospero/Komisja oraz naruszenia art. 27 regulaminu pracowniczego i zasady równości, ponieważ ogłoszenie o konkursie nie zezwalało na udział w dwóch konkursach dla AD 7 i AD 9, podczas gdy automatycznie przeniesiono na listę rezerwy kadrowej AD 7 kilku kandydatów, którzy zgłosili się do konkursu AD 9.
- Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady równego traktowania kandydatów i braku obiektywizmu w ocenie z powodu braku stałego charakteru komisji egzaminacyjnej z powodu częstych zmian w składzie komisji egzaminacyjnej oraz braku „shadowing” ze strony przewodniczącego.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2023 r. – LichtBlick/Komisja

(Sprawa T-240/23)

(2023/C 235/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: LichtBlick SE (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: C. von Hammerstein, P. Roegele i H. Schutte, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2022 r. [Pomoc państwa SA.104606 (2022/N) – Niemcy – Komunikat Komisji „Tymczasowe kryzysowe ramy środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki po agresji Rosji wobec Ukrainy” (zwany dalej „ramami tymczasowymi”) – Tymczasowe ograniczenie kosztów związanych ze wzrostem cen gazu ziemnego, ciepła i energii elektrycznej] w zakresie, w jakim w decyzji tej stwierdzono, że przyznanie pomocy na podstawie Gesetz zur Einführung einer Strompreisbremse und zur Änderung weiterer energierechtlicher Bestimmungen zugunsten von Betreibern von Ladepunkten zur Entlastung von Kosten des Ladestroms, der hinter einem Ladepunkt von dritten Personen verbraucht wird (niemieckiej ustawy wprowadzającej mechanizm hamujący wzrost cen energii elektrycznej i zmieniającej inne przepisy prawa w dziedzinie energetyki na korzyść operatorów punktów ładowania w celu obniżenia kosztów pobranego prądu, zużywanego przez osoby trzecie po skorzystaniu z punktu ładowania, zwanej dalej ustawą w sprawie wyhamowania wzrostu cen energii elektrycznej”) jest zgodne z rynkiem wewnętrznym;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. W zarzucie pierwszym strona skarżąca twierdzi, że Komisja, pomimo istnienia poważnych trudności, nie wszczęła zasadniczego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE. Strona pozwana nie wzięła pod uwagę okoliczności, że przewidziany w prawie niemieckim system pomocy w zakresie wyhamowania wzrostu cen energii elektrycznej przynosi korzyści również operatorom punktów ładowania, mimo że nie są oni odbiorcami końcowymi, ale dostawcami energii elektrycznej.
2. W zarzucie drugim strona skarżąca utrzymuje, że zasadnicze postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE należało wszcząć, ponieważ w ramach pełnego badania Komisja powinna była stwierdzić, że operatorzy punktów ładowania, będący jednocześnie podmiotami oferującymi i dostarczającymi prąd ładowania, oczywiście skorzystali z pomocy, w odróżnieniu od zwykłych dostawców prądu do ładowania, takich jak strona skarżąca.
3. W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca podnosi, że strona pozwana błędnie uznała, że system pomocy przewidziany na rzecz operatorów punktów ładowania w ustawie w sprawie wyhamowania wzrostu cen energii elektrycznej jest zgodny z rynkiem wewnętrznym w świetle art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE. Z treści ram tymczasowych wynika, że pomoc mająca na celu zrekompensowanie wzrostu kosztów będącego skutkiem agresji Rosji wobec Ukrainy i wynikającego z wyjątkowo dużej podwyżki cen energii elektrycznej jest zgodna z art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, tylko jeśli istnieje mechanizm gwarantujący, że z pomocy skorzystają także podmioty, które zostały dotknięte poważnymi zakłóceniami funkcjonowania gospodarki danego państwa członkowskiego. W wypadku pomocy na rzecz operatorów punktów ładowania mechanizm taki nie istnieje.
4. W zarzucie czwartym strona skarżąca twierdzi, że przewidziany w niemieckiej ustawie w sprawie wyhamowania wzrostu cen energii elektrycznej system pomocy na rzecz operatorów punktów ładowania jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym, ponieważ bez uzasadnionej przyczyny zakłóca on konkurencję między zwykłymi dostawcami prądu ładowania, a operatorami punktów ładowania. System ten sprzyja wyłącznie tym dostawcom prądu ładowania, którzy dysponują również punktami ładowania. Natomiast zwykli dostawcy prądu ładowania nie otrzymują żadnej pomocy na podstawie ustawy w sprawie wyhamowania wzrostu cen energii elektrycznej. Operatorzy punktów ładowania uzyskują więc przewagę konkurencyjną nad zwykłymi dostawcami prądu ładowania.
5. W ramach zarzutu piątego strona skarżąca twierdzi, że, że pomocy dotycząca prądu ładowania jest sprzeczna z dyrektywą (UE) 2019/944⁽¹⁾, ponieważ opiera się na sprzecznym z prawem – w świetle art. 2 pkt 3 tej dyrektywy – założeniu, że operatorzy punktów ładowania są odbiorcami końcowymi, podczas gdy w rzeczywistości są oni przedsiębiorstwami energetycznymi w rozumieniu art. 2 pkt 57 rzezzonej dyrektywy i realizują zadania w zakresie dostawy w rozumieniu art. 2 pkt 12 tej dyrektywy. Selektywna pomoc przyznana operatorom punktów ładowania z pominięciem zwykłych dostawców prądu ładowania zakłóca konkurencję, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 4 i art. 5 ust. 1 dyrektywy 2019/944.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE (przekształcenie) (Dz.U. 2019 L 158, s. 125).

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2023 r. – WG/Komisja

(Sprawa T-241/23)

(2023/C 235/72)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: WG (przedstawiciel: M. Velardo, avvocata)

Strona pozwana: Komisja Europejska